

Kaleva 11.6.2008

Mehiläinen vaikuttaa marjasadon makuun, näköön ja laatuun

Useissa eri medioissa on uutisoitu kesän marjasadon olevan vaarassa pölyttäjähönteisten vähyden vuoksi, mikä näyttää pitävän paikkaansa.

Vai oletko nähnyt kimalaisia, niitä isoja, pöriseviä, paksuja ja karvaisia, jota monet nimittävät mehiläisiksi, tai onko sinulla ha-

vaintoja ampieisista?

Jos et ole varma edellä mainituista pölyttäjähönteisistä, niin voit käydä hunaja.net sivulla netissä tarkistamassa niiden tunto-merkit. Kimalaishavainnoista voit käydä keskustelua netissä, Hyönteisfoorumilla.

Suomessa ei ole tavattu tois-

taiseksi mehiläisten katoamistautia (CGD), joka on verottanut mehiläispesien määrää maailmalla. Taudin syy on edelleen epäselvä.

Tavallista suuremmista talv tappioista Suomessa eli mehiläispesien talvikuolleisuudesta on uutisoitunut muun muassa Kaleva verkkosivuillaan.

Pölyttäjähönteisillä on hyvin tärkeä tehtävä luonnon kiertokulussa, niiden puute näkyy suoraan satotasossa.

Marjanviljelyssä pölytys varmistetaan ihmisten hoitamien mehiläisten avulla. Näin marjat kasvavat kookkaammiksi, esimerkiksi vadelman marjan halkaisijan kahden millimetrin kasvu lisää marjasatoa noin 25 prosenttia.

Kunnollinen mehiläispölytys lisää kukista kehittyvien marjojen lukumäärää. Lisäksi myös marjasadon maku, näkö ja laatu paranevat.

Mehiläiset pölyttävät marjakasvit hyvin kilometrin säteellä pesästään, siis pölytettävä pinta-ala on noin 314 hehtaaria. Mehiläisten pölytysvaikutus ylettyy jopa viiteen kilometriin saakka pesästään.

Vinkkinä voisin sanoa, että jos tiedät maastossa mehiläispesän, niin sen ympäristössä on yleensä myös hyvä marjapaikka, sillä pölyttäjien puutteesta mahdollinen marjasato ei ainakaan ole kärsinyt.

Varoituksen sana: mehiläinen puolustaa pesäänsä, siis kotiaan, eli liian lähelle ei ole syytä mennä, varsinkaan pesän lentoaukon puolelle. Pesään lentoa voi tarkkailla sivulta tai takaa, yleensä 10-15 metrin etäisyydeltä, ilman vaaraa.

Raimo Tervola
Oulu

Pölyttäjähönteisillä on hyvin tärkeä tehtävä luonnon kiertokulussa ja niiden puute näkyy suoraan satotasossa, kirjoittaa Raimo Tervola.

PEKKA PEURA/ARKISTO

